

завжди відповідальність батьків за вчинене діяння дітей є ефективним способом у боротьбі з неповнолітньою злочинністю?

В сучасних умовах адміністративна відповідальність не виконує своїх функцій у боротьбі з девіантною поведінкою неповнолітніх, оскільки при притягненні останніх до адміністративної відповідальності до них (у переважній більшості випадків) застосовуються заходи виховного впливу, передбачені ст. 241 Кодексу України про адміністративні правопорушення, які не є адміністративними стягненнями і не призводять до настання юридичних наслідків для правопорушника [2].

Застосування відповідних заходів до неповнолітніх правопорушників не дає бажаного результату, оскільки безкарність призводить до безвідповідальності. Спеціальної уваги потребує питання про доцільність застосування до неповнолітніх деяких адміністративних стягнень. Доведено, що при існуючому порядку накладення адміністративних стягнень порушується принцип особистої відповідальності особи, тому що, як правило, негативні наслідки настають для батьків або осіб, які їх замінюють. Доцільніше було б до неповнолітніх, які вчинили адміністративне правопорушення, застосовувати такий примусовий захід як громадські роботи.

Незважаючи на значну кількість спеціальних органів, установ та організацій, які наділяються відповідними повноваженнями щодо неповнолітніх, відсутні належна координація їх діяльності, системність роботи, має місце дублювання функцій. Діяльність названих органів, як єдиної системи, неефективна у боротьбі з правопорушеннями серед неповнолітніх та вихованні їх у дусі поваги до закону. Потрібно внесення змін щодо оптимізації діяльності органів та служб у справах неповнолітніх. Потрібно надати службам у справах неповнолітніх право притягати до адміністративної відповідальності посадових осіб, винних у порушенні прав неповнолітніх.

На підставі вище сказаного можна зробити висновок про необхідність розбудови системи служб у справах неповнолітніх на місцевому рівні без залучення допоміжних коштів, сформувавши їх за рахунок існуючих штатів різних галузевих служб: управлінь освіти (проблеми профілактики правопорушень серед учнів шкіл), управлінь соціального захисту (багатодітні сім'ї, сироти, одинокі матері), служб зайнятості (проблеми працевлаштування), педагогів-організаторів за місцем проживання, соціальних служб для молоді, податкових інспекцій (контроль за навчальними та дитячими закладами) та інших установ, які за змістом своєї роботи дублюють обов'язки служб у справах неповнолітніх.

Література

1. Горбач О.В. Особливості адміністративної відповідальності неповнолітніх // Підприємництво, господарство і право.– 2010.– № 5.– С. 66-68.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення.– Х., 2003.

УДК 342.9(043.2)

Розум І.О.,
асистент,
Меренкова В.О.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

На сучасному етапі розвитку нашої держави активно йде закріплення на законодавчому рівні механізму правового регулювання адміністративної відповідальності юридичних осіб. В Україні інститут відповідальності юридичних осіб стає активно затребуваним і виправданим ще й внаслідок того, що в нашій державі виникає безліч господарюючих суб'єктів (акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю і т.д.), які часто не мають, на відміну від державних підприємств, ясної і формально встановленої структури управління, або приховують її. Велика кількість нормативно-правових актів в цій сфері свідчить про те, що адміністративна відповідальність юридичних осіб має тенденцію до глибшого і ретельнішого законодавчого закріплення. Це виявляється в ухваленні нормативно-правових актів, які зокрема регулюють залучення юридичних осіб до адміністративної відповідальності в різних областях суспільних відносин. До таких актів зокрема відносяться: Закон України "Про захист від недобросовісної конкуренції" від 7.06.1996; Закон України "Про забезпечення санітарного і епідемічного благополуччя населення" від 24.02.1994; Закон України "Про виключну (морську) економічну зону України" від 16.05.1995 та інші. Юридична особа може бути притягнута до адміністративної відповідальності, якщо в її діянні виявлені встановлені в законі ознаки елементів правопорушення. Головним таким елементом є об'єкт адміністративного правопорушення. Загальний об'єкт посягання, відповідно до нині діючого Кодексу – державний та громадський порядок, власність, права і свободи громадян, встановлений порядок управління. Кваліфікуюче значення для при-

тягнення до адміністративної відповідальності має родовий об'єкт, який визначається правовими нормами, що вказують на елементи конкретних складів правопорушень юридичних осіб. Наступний елемент – об'єктивна сторона адміністративного правопорушення юридичної особи – це протиправне діяння (дія або бездіяльність), шкода, завдана правопорушенням і причинний зв'язок між протиправною поведінкою та завданою шкодою. С.В.Овчарова наголошує, що саме за наявності шкоди і причинного зв'язку можливо визнати юридичну особу суб'єктом адміністративного проступку й притягнути її до адміністративної відповідальності [1, с.17]. Особливої уваги заслуговує специфіка наступного елемента правопорушення – суб'єктивної сторони адміністративного правопорушення юридичних осіб. Б.А. Пугінський висловив думку, яку підтримала і С.В. Овчарова про те, що вину юридичної особи у скоєнні адміністративного проступку слід розуміти як неприкладення юридичною особою зусиль, які допускаються і вимагаються законодавством, для виконання покладених на неї обов'язків, за порушення яких передбачена адміністративна відповідальність, а також як невикористання наданих прав і можливостей для усунення причин адміністративного правопорушення [1, с.18]. Головною особливістю відповідальності юридичних осіб є те, що до адміністративної відповідальності притягають не конкретного громадянина чи посадову особу, а в цілому підприємство, установу, організацію в особі адміністрації підприємства [2, с.165].

Д.М. Лук'яненко зазначає, що заходами адміністративної відповідальності юридичних осіб, відповідно до чинного законодавства можуть бути [3, с.13] : фінансові санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному порядку стягнення, розмір яких встановлюється у грошовому еквіваленті; майнові санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному або за клопотанням органу адміністративної юрисдикції, в судовому порядку стягнення, що передбачають перехід права власності на майно, цінні папери; обмежувальні санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному порядку стягнення, що передбачають обмеження дієздатності юридичних осіб стосовно певних видів діяльності; організаційні санкції – застосовувані до юридичних осіб в адміністративному або за клопотанням органу адміністративної юрисдикції, в судовому порядку стягнення, що передбачають примусову реорганізацію, або припинення юридичної особи. Інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб є досить складним для розуміння. Адже не існує конкретно закріплених норм у єдиному нормативно-правовому акті, що регулювали б відносини в цій

сфері. Розгалуженість системи нормативно – правових актів, що передбачають адміністративну відповідальність юридичних осіб, знижує її роль в механізмі боротьби адміністративними правопорушеннями.

На жаль, з незрозумілих причин даний проект було відкликано з розгляду Верховної Ради України. Але, ми сподіваємося, що керівництво держави обов'язково в найближчий час повернеться до питань реформування адміністративної відповідальності юридичних осіб.

Література

1. Овчарова С.В. Матеріально-правові проблеми адміністративної відповідальності / С.В. Овчарова // Гос. и право.– 2008.– №7.– С. 15-26.

3. Лук'яненко Д. До проблеми систематизації заходів адміністративної відповідальності юридичних осіб / Д. Лук'яненко // Підприємство, господарство і право.– 2005.– №11.– С.12-16.

3. Проект Кодексу України про адміністративні проступки: реєстраційний № 5558 від 26 травня 2004р. [Електронний ресурс] : офіційний сайт Верховної Ради України.– Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=5558&skl=5.

УДК 342.5+629.331(043.2)

Рушак І.Я.,
аспірантка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ

Основним завданням регулювання та контролю у сфері автомобільного транспорту є створення умов безпечного, якісного й ефективного перевезення пасажирів та вантажів та надання додаткових транспортних послуг [1].

Державне регулювання та контроль у сфері автомобільного транспорту реалізується шляхом проведення центральними та місцевими органами виконавчої влади, державними органами управління автомобільним транспортом, органами місцевого самоврядування економічної, тарифної, науково-технічної та соціальної політики, ліцензування, стандартизації та сертифікації на автомобільному транспорті, задоволення потреб автомобільного транспорту в паливно-енергетичних і матеріально-технічних ресурсах і транспортних засобах.